

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK BIZOTTSÁGA

Brüsszel, 19.12.2006
COM(2006) 823 végleges

**A BIZOTTSÁG KÖZLEMÉNYE A TANÁCSNAK, AZ EURÓPAI PARLAMENTNEK
ÉS AZ EURÓPAI GAZDASÁGI ÉS SZOCIÁLIS BIZOTTSÁGNAK**

A tagállamok közvetlenadó-rendszereinek a belső piacon való összehangolása

TARTALOMJEGYZÉK

1.	Bevezetés.....	3
2.	Az összehangolt adórendszerek alapelvei.....	4
2.1.	Alapelvek	4
2.2.	A megkülönböztetés és a kettős adóztatás felszámolása.....	5
2.3.	Az adóztatás elmaradásának és a visszaéléseknek a megakadályozása.....	6
2.4.	Megfeleléssel kapcsolatos költségek csökkentése és eljárások egyszerűsítése	6
3.	Összehangolt megoldások felé.....	6
4.	Zárszó.....	8

1. BEVEZETÉS

A tagállamok előtt új kihívások állnak. A nemzeti adórendszerek fő célja az állami kiadások finanszírozásához szükséges megfelelő szintű bevétel biztosítása. Az üzleti és magántevékenységek globalizációja nyomást gyakorol az adórendszerek versenyképességére. A jelenlegi közösségi jog alapján a tagállamok nagyjából szabadon alakítják közvetlenadó-rendszerüket hazai politikai célkitűzéseik és követelményeik teljesítése céljából. A sokféle adórendszerhez való alkalmazkodás kihívást jelent a belső piac számára. Az adórendszerek alapvető demokratikus választási lehetőségeket is kínálnak a tekintetben, hogy az adóbevételeket miként kellene beszedni és a jövedelmet elosztani. A csupán vagy elsődlegesen a hazai helyzetet szem előtt tartva kidolgozott adójogszabályok határokon átnyúló kontextusban következetlen adóeljárásokhoz vezethetnek.

Előfordulhat, hogy egy – határokon átnyúló helyzetben lévő – természetes személy vagy társasági adófizető megkülönböztetés vagy kettős adóztatás alá esik, illetve a megfeleléssel kapcsolatos többletköltségek hárulnak rá¹. Ez elriasztja a természetes személyeket attól, hogy egy másik tagállamban munkát vállaljanak vagy befektessenek, és a vállalkozások határokon átnyúló alapítását, tevékenységét és befektetéseit is akadályozza, azaz gátolja őket a belső piac lehetőségeinek teljes kihasználásában². E problémákat a tagállamok csak részben kezelik egyoldalú fellépéssel vagy a hatályos kétoldalú adóegyezmények révén. A határokon átnyúló tevékenység és befektetés fiskális akadályai az utóbbi néhány évben hosszan tartó perek tárgyát képezték és képezik, mivel az adófizetők a Szerződésben megállapított szabadságok alapján a tagállamok szabályainak kétségbe vonására törekednek³.

A Bizottság úgy ítéli meg, hogy az e mögött meghúzódó, az egynél több tagállamban tevékenykedő adófizető társaságok előtt álló akadályok megszüntetésének egyik szisztematikus módja a nemzetközi csoportok számára közös konszolidált társaságiadó-alap (KKTA) megállapítása az uniós szintű tevékenységeik tekintetében. A Bizottság ezért bejelentette szándékát a KKTA-ra irányuló átfogó jogalkotási javaslat 2008-ban történő előterjesztésére. Továbbra is szükséges azonban ennél konkrétabb intézkedések hozatala a legsürgősebb problémák rövid-középtávú megoldására. Ezenkívül vannak olyan kérdések, amelyek akkor is fennmaradnak, ha bevezetik a KKTA-t, például azért, mert a KKTA hatálya nem terjedne ki a természetes személy adófizetőkre és nem szükségszerűen vonatkozna minden társasági adófizetőre és/vagy tagállamra, és mert szükségessé válik a KKTA és a közvetlenadó-rendszerek más szempontjai közötti kölcsönhatás szabályozása.

¹ A határokon átnyúló gazdasági tevékenység társasági adóval kapcsolatos fő belső piaci akadályainak leírása megtalálható a „Társasági adózás a belső piacon” című tanulmányban, (SEC (2001) 1681, 2001.10.23., III. rész, 223–305. oldal).

² Egy gazdasági tanulmányban (SEC [2001] 1681, a COM [2001] 582 „Egy akadálymentes belső piac felé” című közleményhez csatolva) a Bizottság több, a társasági adóval kapcsolatos belső piaci akadályt azonosított, és meghatározta a felszámolásukra hozható intézkedéseket. A pénzügyi szolgáltatások területén a „FISCO” szakértői csoport – amely az Unión belüli, határokon átnyúló értékpapírügyletek elszámolását és kiegyenlítését adóügyi szempontból akadályozó jelenségek megszüntetése céljából végez tanácsadást – további adózási akadályokat is azonosított (Lásd az „Elszámolás és kiegyenlítés az Európai Unióban – Az út előre” című közleményt, COM [2004] 312).

³ A nemzeti adópolitikák integrált belső piacon érvényes korlátait az Európai Bíróság több határozata megmutatta (lásd, csak a 2006. évben, a Bíróságnak a C-520/04 *Turpeinen*-, a C-196/04 *Cadbury Schweppes*-, a C-386/04 *Centro di Musicologia Stauffer*-, a C-290/04 *Scorpio*-, a C-346/04 *Conijn*-, a C-152/03 *Ritter-Coulais*-, a C-471/04 *Keller Holding*- és a C-365/04 *Bouanich*-ügyben hozott ítéletét).

Ezért továbbra is szükséges marad annak biztosítása, hogy a nem harmonizált nemzeti adórendszerek zökkenőmentesen működjenek egymás mellett, mind az említett akadályok elhárítása, mind a tagállamok adóalap-csökkenésének megakadályozása érdekében. Egyre inkább nyilvánvalóvá válik, hogy a közvetlenadó-rendszerek összehangolásának hiánya az adóztatás spontán elmaradásához vagy az adóbevételekkel való visszaéléshez – és ebből kifolyólag a bevételek csökkenéséhez – vezethet, befolyásolva a tagállamoknak a hatékony és kiegyensúlyozott adórendszer működtetésére irányuló képességét. Ez hatással lehet a tagállamok szociális modelljének fenntartható finanszírozására⁴.

E közlemény célja ezért a nem harmonizált közvetlenadó-rendszerek teljesítményének összehangolása és javítása. Míg a harmonizáció eredménye a közösségi jog egy olyan közös eleme, amely a nemzeti jog felett áll, az összehangolás a hazai rendszereken alapulva teremti meg a Szerződéssel és egymással való összeegyeztethetőséget. Az összehangolás célja nem a meglévő nemzeti adórendszerek egységes közösségi rendszerre cserélése, hanem annak biztosítása, hogy a nemzeti rendszerek zökkenőmentesen működjenek egymás mellett.

Amint azt a Bizottság a hampton courti csúcstalálkozóhoz nyújtott hozzájárulásában kiemelte, szükséges közelebbről megvizsgálni, hogy a jelenlegi adórendszerek teljesítménye miként javítható az Európai Unióban. A tagállamok közötti együttműködés javítása és a szabályok jobb összehangolása lényegesen javítja az adórendszerek teljesítményét. A tagállamok előnyösebb helyzetbe kerülnek adópolitikai céljaik megvalósításához és adóalapjuk védelméhez, miközben a megkülönböztetés és a kettős adóztatás megszüntetésével a természetes személyek és a vállalkozások javát szolgálják. Az adórendszerek ennek eredményeként a megújult lisszaboni stratégiával összhangban eredményesebben hozzájárulnak a belső piac sikeréhez, a növekedés ösztönzéséhez és a foglalkoztatás növeléséhez, továbbá az uniós vállalkozások globális versenyképességének javításához⁵.

2. AZ ÖSSZEHANGOLT ADÓRENDSZEREK ALAPELVEI

2.1. Alapelvek

A koherens és összehangolt adóeljárás magában foglalja a következőket:

- A megkülönböztetés és a kettős adóztatás felszámolása,
- Az adóztatás véletlen elmaradásának és a visszaéléseknek a megakadályozása, továbbá
- Az egynél több adórendszerhez tartozás miatti megfeleléssel kapcsolatos költségek csökkentése.

Az összehangolási kezdeményezések számos alakot ölthetnek, a tagállamok összehangolt egyoldalú fellépésétől kezdve egészen a közösségi jogszabály formájában megvalósuló kollektív fellépésig. Bizonyos esetekben elegendő lehet, ha a tagállamok egyoldalúan végrehajtják a közös egyetértéssel kidolgozott megoldásokat, például a hazai szabályok megváltoztatását a megkülönböztetés felszámolása érdekében. Más esetekben az egyoldalú

⁴ COM (2005) 525 végleges, 2005.11.3., Európai értékek a globalizált világban: A Bizottság hozzájárulása az állam- és kormányfők októberi üléséhez

⁵ COM (2005) 532 végleges, 2005.11.25., Az adó- és a vámpolitika hozzájárulása a lisszaboni stratégiához

fellépés elégtelennek bizonyulhat, ezért adóegyezmény formáját öltő kétoldalú fellépésre vagy közösségi jogszabály létrehozásával kollektív fellépésre lehet szükség. Ez különösen igaz akkor, ha a tagállamok szabályainak különbségei kettős adóztatáshoz vagy az adóztatás spontán elmaradásához vezetnek. Szükséges a tagállamok és harmadik országok közötti, bizonyos területeket szabályozó megállapodások összehangolásának javítása is, főként az adóelkerülés elleni intézkedésekkel kapcsolatban, a tagállamok adóalapjának védelme érdekében.

A tagállamok – különösen az adófizetők indította perek elmúlt években növekvő számának fényében – főként arra összpontosítanak, hogy adójogszabályaik összeegyeztethetők legyenek a közösségi jog előírásaival. A tagállamoknak a megkülönböztetés felszámolásában nyújtott segítség révén e kezdeményezések elősegítik a Szerződésben foglalt kötelezettségek teljesítését és minimalizálják a pereskedés miatti zavarokat.

2.2. A megkülönböztetés és a kettős adóztatás felszámolása

Az adóügyi megkülönböztetés felszámolása a közösségi jog alapkövetelménye. Egy tagállam a határokon átnyúló helyzetekben csak akkor járhat el a hazai helyzetektől eltérően, ha ezt az adófizető körülményeiben meglévő különbségek indokolják. Az évek során nyilvánvalóvá vált, hogy a tagállamok jogszabályainak számos szempontja ellent mond a Szerződésnek, például a nyereségadó (tőkekivonási adó), osztalékadók (forrásadó), a csoportos adózás (a veszteségekre adott, határokon átnyúló adókedvezmények hiánya), a fióktelephelyek adózása és az adóelkerülési szabályok tekintetében. Mégis, az Európai Bíróság (EB) tekintélyes ítélkezési gyakorlata ellenére nem mindig könnyű megérteni, hogy a Szerződésben általánosságban megfogalmazott szabadságok miként érvényesíthetők az adójog összetett területén. Az ítélkezési gyakorlat jó része friss ítéletekből áll, folyamatosan alakul és általában adott tagállamok konkrét adójogi rendelkezéseivel kapcsolatos. Az adófizetők, az adóhivatalok és a nemzeti bíróságok számára nem mindig könnyű az ítéletek teljes hozadékának a megértése vagy általánosabb összefüggésekbe helyezése.

A Bizottság véleménye szerint iránymutatásokra van szükség az ítélkezési gyakorlatból eredő elvek és a közvetlen adózás fő területein való alkalmazásuk tekintetében. Az iránymutatások az adófizetők, az adóhivatalok és a nemzeti bíróságok javára növelik a jogbiztonságot.

Ez azonban csak a kezdet. Megoldásokat kell találni a határokon átnyúló adóeljárások összehangjának biztosítására. A tapasztalat megmutatta, hogy egyoldalú intézkedésekkel nem mindig lehetséges a megkülönböztetés-mentességi kötelezettség koherens vagy optimális teljesítése. A tagállamok néha olyan körülmények között döntöttek a hazai adókedvezmények egyoldalú megszüntetéséről vagy a határokon átnyúló helyzetre vonatkozó előírások hazai helyzetekre való egyoldalú kiterjesztéséről, amikor ez adópolitikai szempontból nem volt kívánatos. Ez ellentétes a belső piac érdekeivel és aláássa a tagállam versenyképességét⁶. A Bizottság több kezdeményezés előterjesztését javasolja annak érdekében, hogy segítséget nyújtson a tagállamoknak olyan összehangolt megoldások kidolgozásában, amelyek lehetővé teszik, hogy a közösségi jog előírásait teljesítve valósítsák meg adópolitikai célkitűzéseiket.

⁶ Lásd Geelhoed főügyész véleményének 68. pontját a 2006. június 29-i, C-524/04 sz., *Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation* kontra *Commissioners of Inland Revenue* ügyben: „A jogszabályok kiterjesztése olyan esetekre, amelyek teljesen kívül esnek a szándékolt hatályon – pusztán formai okokból és jelentős adminisztrációs terhet róva a hazai vállalkozásokra és adóhivatalokra – meglehetősen értelmetlen és a gazdasági hatékonyság tekintetében terméketlen. Mint ilyen, a belső piacon nem megengedett.”

Az EK-Szerződés 293. cikke kifejezetten előírja a kettős adóztatás megszüntetését a belső piacon. A nemzetközi kettős adóztatás az Európai Unión belüli határokon átnyúló tevékenység és befektetés jelentős akadálya. Megszüntetése ezért bármely összehangolt megoldás alapvető célkitűzése és alapelve. Nemzetközi kettős adóztatás a meghatározás szerint akkor merül fel, ha az adófizető egynél több adóigazgatás hatálya alá tartozik. Klasszikus példa arra az esetre, amikor az összehangolás hiánya olyan akadályt hoz létre a belső piacon, amelyet csak a tagállamok együttműködése révén lehet megszüntetni.

2.3. Az adóztatás elmaradásának és a visszaéléseknek a megakadályozása

Az adórendszerek között az összehangolás hiánya miatt kialakult rés az adóztatás spontán elmaradásához is vezethet, továbbá visszaélésre ad lehetőséget. Az adóztatás elmaradása és a visszaélés egyaránt szemben áll a belső piac érdekeivel, mivel aláássa a tagállamok adórendszereinek méltányosságát és egyensúlyát. A tagállamok szabályainak jobb összehangolásával és a végrehajtás tekintetében történő együttműködés javításával ez a probléma is megoldható. Ez nélkülözhetetlen eleme lesz a Bizottság kezdeményezéseinek, a Bizottság továbbá azt javasolja, hogy a tagállamokkal egy közös munkacsoport keretében – az EB idevágó ítélkezési gyakorlatát figyelembe véve – a közeljövőben vizsgálják meg e területet.

2.4. Megfeleléssel kapcsolatos költségek csökkentése és eljárások egyszerűsítése

A sokféle adórendszer léte sokféle megfelelési előírást jelent. A fő ok, amiért a Bizottság elhatározta, hogy kidolgozza a KKTA-t a vállalkozások számára, az volt, hogy szükségesnek ítélték a nemzetközi vállalatok felmentését a 25 tagállam adórendszerével szembeni megfelelési kényszer és az adóalap elkülönítésére szolgáló transzferár-képzési szabályok alól. A Bizottság ugyanakkor a közös transzferár-képzési fórum által végzett munka révén arra törekszik, hogy feltérképezze a transzferár-képzés okozta, megfeleléssel kapcsolatos terhek enyhítésének lehetőségét. Kíváncsi lenne általánosabban megvizsgálni, hogy miként lehet csökkenteni a határokon átnyúló megfeleléssel kapcsolatos költségeket, illetve miként lehet egyszerűsíteni – különösen a tagállamok közötti fokozott igazgatási együttműködés révén – az adófizetőkre, közöttük a kis- és középvállalkozásokra és a természetes személyekre vonatkozó eljárásokat.

3. ÖSSZEHANGOLT MEGOLDÁSOK FELÉ

A Bizottság megítélése szerint az említett célkitűzéseket a legjobban gyakran – és néha kizárólag – a tagállamok közötti együttműködéssel lehet megvalósítani. A Bizottság ma két közleményt adott ki olyan specifikus területekkel kapcsolatban, ahol szükségesnek ítéli az összehangolt fellépést.

Az első közlemény a tőke kivonási adókkal kapcsolatos. A tőke kivonási adók kérdése, beleértve az eszközök másik joghatóság alá való áthelyezésére kivetett adókat, a tagállamok adójogszabályainak megfelelő összehangolási szükségességére ad példát, kiegészítve a végrehajtással kapcsolatos eredményes együttműködéssel. A megkülönböztetés-mentességnek az EB ítélkezési gyakorlata szerint értelmezett elvéből következik, hogy a határokon átnyúló helyzeteket nem lehet az összehasonlítható hazai helyzetekhez képest hátrányosan kezelni. A tőke kivonási adók tekintetében az EB kizárta a határokon átnyúló helyzetek nem realizált

nyereségeire kivetett adó azonnali beszedését, ha az összehasonlítható hazai helyzetekben nincs ilyen adóztatás⁷. Az EB ítélete szerint az adófizetési haladék nem tehető függővé bizonyos feltételektől, például bankgarancia meglététől vagy adóügyi képviselő kijelölésétől. A megfelelő összehangolás és a végrehajtásra irányuló eredményes együttműködés nélkül azonban fennáll a veszély, hogy az eszközök elidegenítésekor realizált nyereség elkerüli az adóztatást, vagy kettős adóztatás alá esik a hazai és kétoldalú adóegyezményekben foglalt rendelkezések által meghatározott adóztatási jogok közötti különbség miatt, vagy mert hiányoznak az adókövetelés megfelelő beszedéséhez szükséges információk vagy eszközök. A tőkekivonási adókról szóló közleményben a Bizottság több konkrét javaslatot tett arra, hogy a tagállamok miként tudnák jobban összehangolni jogszabályaikat ezen a területen annak érdekében, hogy megszüntessék a jogtalan megkülönböztetést, miközben elkerülik a kettős adóztatást vagy az adóztatásspontán kettős elmaradását. Több olyan területet is meghatároztak, ahol részletesebb kidolgozásra van szükség. A közlemény mind a társasági, mind a természetes személy adófizetők szempontjából fontos.

A második közlemény a vállalatok és vállalatcsoportok veszteségek utáni, határokon átnyúló adókedvezményeiről szól. Ilyen adókedvezmények nélkül fennáll a veszély, hogy egy vállalatcsoport vagy egy vállalat különböző telephelyeinek a nyereségei illetve veszteségei elvesznek a különböző adórendszerekben, aminek következményeként a csoport vagy a vállalat a teljes uniós szintű nyereségét meghaladó összeg után fizet adót. Ez egyértelműen elriasztó hatással van a határokon átnyúló gazdasági tevékenységre és aláássa az uniós vállalatok és vállalatcsoportok versenyképességét. A KKTA – elfogadása esetén – a szabályozás által érintett vállalatcsoportok átfogó, uniós szintű konszolidációját eredményezné. A közlemény a tagállamok jogszabályainak sürgősebb összehangolására irányul. Az EB friss ítélezési gyakorlatára, különösen a Marks & Spencer-ügyben hozott EB-ítéletre építve a közlemény a határokon átnyúló adókedvezmények minimumszintje mellett érvel, ahol a leányvállalatok veszteségei utáni adókedvezménye az anyavállalat szintjén van.

A tagállamok közötti együttműködés egyértelműen nélkülözhetetlen az olyan, az említetthez hasonló területeken, ahol a tagállamok rendszerei közötti különbségek miatt felmerülhet a kettős adóztatás vagy az adóztatás kettős elmaradása. Mindazonáltal még azokban az esetekben is előnyösebb lehet közös megoldásokat keresni, amelyekben a tagállamok képesek egyoldalú intézkedések révén megoldani a problémákat. A Bizottság megítélése szerint az adóelkerülés elleni szabályok, például az ellenőrzött külföldi vállalatokra (Controlled Foreign Companies, CFC) vonatkozó szabályok⁸ egy ilyen területet képeznek. Amint a nem régi ítélezési gyakorlat megmutatta, ez egy kényes terület, ahol kellő egyensúlyt kell elérni az Európai Unió belüli visszaélések elleni eredményes küzdelemhez fűződő érdek és a határokon átnyúló tevékenységekre vonatkozó aránytalan – és közösségi joggal ellentétes – korlátozások elkerülésének szükségessége között. A tagállamok adóalapjának védelme érdekében e szabályok harmadik országok tekintetében történő alkalmazását is jobban össze kell hangolni.

⁷ C-9/02 sz. Hughes de Lasteyrie du Saillant kontra Ministère de l'Économie, des Finances et de l'Industrie ügy, HL C 94., 2004.4.17., 5. o.

⁸ Az ellenőrzött külföldi vállalatokra vonatkozó szabályok fő célja, hogy megakadályozzák a rezidens vállalatokat abban, hogy jövedelmük (lényegesen) alacsonyabb adószintű országokban lévő leányvállalatokba való átirányításával elkerüljék a hazai adókat. Az ellenőrzött külföldi vállalatokra vonatkozó szabályok jellemzően úgy rendelkeznek, hogy az ellenőrzött külföldi leányvállalat nyeresége a hazai anyavállalathoz köthető, és ezért annak nyereségével megegyező módon adózatható.

A Bizottság jövőre a visszaélések elleni szabályokról újabb közleményt tervez kiadni. A fent említettek értelmében e területen sürgősen szükség van olyan kiegyensúlyozott megoldásokra, amelyek a közösségi jogi előírások teljesítése mellett kielégítik a tagállamok igényeit.

Különbségek adódhatnak például a tagállamok kölcsöntőkére és saját tőkére vonatkozó felfogásában is. Az egyik tagállam az adott ügyletet kölcsön helyett a saját tőkéhez való hozzájárulásként ítélni meg, ezért a tőkéből származó jövedelmet nem kezeli adóköteles jövedelemként, míg a másik tagállam a kölcsönt adósságnak tekintheti és a kamatot fizető vállalat számára lehetővé teszi a fizetett kamat adóval szembeni beszámítását. Ennek eredményeként az egyik tagállamban elért adócsökkenés a másik tagállamban nem jár ennek megfelelő mértékű adóztatással. Egy másik terület a hibrid jogalanyok, azaz az egyik tagállamban (nem átlátható) tőkeegyesítő társaságnak, a másikban viszont (átlátható) személyegyesítő társaságnak tekintett jogalanyok alkalmazása; e besorolási különbség a tagállamok között kettős adómentességhez vagy kettős adóztatáshoz vezethet. A Bizottság más területeken, például a forrásadókkal, a fióktelephelyek adóztatásával és az örökségi adókkal kapcsolatban is komolyan fontolgatja kezdeményezések szükségességét. A tagállamokkal, gazdasági szereplőkkel és más érdekelt felekkel közösen szívesen megvizsgálja, hogy mely további területeken lehet szükség ilyen kezdeményezésekre.

A Bizottság úgy ítéli meg, hogy e konkrét kezdeményezések mellett a tagállamok adórendszereinek jobb összehangolásához az is hozzátartozik, hogy általános megoldást kell kidolgozni azon adófizetők számára, akik az adóztatási jogok ütközése miatt kettős adóztatás alá esnek. A választottbírói egyezmény – amelynek alkalmazását a Bizottság javítani törekszik – hatálya a transzferár-képzéssel kapcsolatos jogvitákra korlátozódik. A Bizottság azt javasolja, hogy a tagállamokkal vizsgálják meg egy olyan kötelező erejű, hatékony és általános vitarendezési mechanizmus alkalmazási körét, amely az Európai Unión belül általánosabb keretek között kezelné a nemzetközi kettős adóztatás kérdését. E mechanizmus a határokon átnyúló helyzetben lévő adófizetők, különösen a természetes személyek és a kis- és középvállalkozások jelentős előnyére válna.

4. ZÁRSZÓ

A tagállamok számára a megfelelő koordináció és együttműködés lehetővé teszi adópolitikai céljaik megvalósítását és adóalapjuk védelmét, miközben felszámolja a megkülönböztetést és a kettős adóztatást, továbbá csökkenti a megfeleléssel kapcsolatos költségeket. Az adórendszerek ennek eredményeként a megújult lisszaboni stratégiával összhangban jobban hozzájárulnak a belső piac sikeréhez, és elősegítik az uniós vállalkozások globális versenyképességének javítását.

A Bizottság hajlandó segítséget nyújtani a tagállamoknak az e közleményben említett összehangolt megoldások alapelveinek kidolgozásában és az igazgatási együttműködés gyakorlati megoldásainak javításában. Ezért a Bizottság azt javasolja, hogy hozzanak létre a közvetlen adók fent említettekhez hasonló, kulcsfontosságú területeit érintő kezdeményezéseket, továbbá az Európai Unión belül egy általánosabb kezdeményezést a nemzetközi kettős adóztatás Európai Unión belüli eredményes felszámolásának biztosítására.

E kezdeményezések sikere azon múlik, a tagállamok milyen mértékben készek együttműködni és az összehangolt megoldásokban részt venni. A fellépés hiánya csak tovább csökkentené a tagállamoknak az adóbevételek biztosítására irányuló képességét és az egyedi rendelkezésekkel kapcsolatos további perekhez vezetne. A Bizottság ezért felszólítja a

tagállamokat, hogy vizsgálják meg az e közleményben, valamint a ma bemutatott, a határokon átnyúló veszteségekről és a tőkekivonási adókról szóló két közleményben tett javaslatokat, és hogy működjenek együtt a Bizottsággal a felvetett problémák gyors és eredményes megoldásában.

E kezdeményezés célja a határokon átnyúló helyzetekben lévő adófizetők közvetlen előnyhöz juttatása, ami a már elindított kezdeményezésekkel párhuzamosan segíti a belső piac teljes körű megvalósítását, különösen a KKTA létrehozására irányuló munkát. A Bizottság felszólítja a tagállamokat, a piaci szereplőket és az Európai Unió intézményeit, hogy éljenek a kezdeményezés nyújtotta lehetőségekkel.

A Bizottság felkéri a Tanácsot, az Európai Parlamentet és a Gazdasági és Szociális Bizottságot, hogy nyilvánítsanak véleményt e közleményről.